

на Дунава, прѣзъ сичка Мизія до малка скитіѣ (днешна Добруджа отъ *Добрица*): ясно е доказа-телството, че Мизія тогава была земя славенска, защото въ противенъ случай походить не щѣше да има цѣль, и Баянъ, като е дѣйствувалъ противъ славенитѣ за грѣцка полза, не е щѣлъ да развалятъзи область. А послѣ, кото преминѣлъ Дунава въ Добруджа, той внесълъ опустошеніе въ сърцето на славенскитѣ жилища. Но скоро станѣло, види са, примиреніе; не са миѣжли двѣ години — и славенитѣ вече въ сѣюзъ съ аваритѣ зели да обирѣтъ римскитѣ области. Голѣмата побѣда която Византій-цитѣ одърѣжли надъ тѣхъ при Одринъ (583), дало имъ за нѣколко време надтѣгъ и позволила имъ да проваждатъ войски доро и отъѣдъ Дунава, въ сегашната влашка земя, за да уемиряватъ и тамшнитѣ славены (592, 596, 601). Но работата была свѣршена: на Славенитѣ принадлежала страната между Дунава и стара-платина, и по-нататѣкъ, на Югъ до Солунъ, и на юго-западъ задъ Охрида.

Ето що разсказва старо едно сказаніе, писано на грѣцкы, но по славенскы преданія: ⁽¹⁷⁾ «Ев-«ропейскитѣ Мизи, които сега обыкновенно са вы-«катъ *Бѣмари* (сир. бѣлгарскитѣ славены), които «отколѣ мощната рѣка на Александра Македонскый «накарала да са отдалечѣтъ отъ гората Олимпъ «при Бруса къмъ сѣверный океанъ и мъртвото мо-«ре, ⁽¹⁸⁾ послѣ като са миѣшло много време, тѣ съ

⁽¹⁷⁾ Легендата за Св. Климента у Шафарика: *Ramotky hlaholského pisemnistwi LVII.*

⁽¹⁸⁾ Тукъ Сѣв. Океанъ е Балтійското море, а мъртвото море е Нѣмското и сѣверната часть на Атлантика.